

فرهنگ سازی پیش شرط تحقق شهر هوشمند

یادداشتی از مهدی محمدی، دبیر ستاد توسعه فناوری های حوزه اقتصاد دیجیتال

معنای توسعه شبکه های ارتباطی و تجهیزاتی که برای ارتباط میان شهروندان نیاز است یا عناصری که شهروندان از آنها استفاده می کنند مانند خودروها، خانه ها، سیستم حمل و نقل عمومی و... اتصال عناصر بین یک شهر که از طریق سنسورها یا پرتال های اطلاعات باز توسعه داده های باز مبتنی بر رفتارهای شهروندی و رفتارهای حکمرانی در حوزه هایی مانند ترافیک، انرژی، حوزه حمل و نقل عمومی و مواردی از این دست را گام اول شهر هوشمند می گوئیم.

گام دوم؛ در این گام باید بر پایه این زیرساخت های متصل بتوانیم مجموعه ای از برنامه های هوشمند را سوار کنیم یا در لایه پلتفرم ها و اپلیکیشن ها وارد شویم و بر مبنای آن سرویس هایی را روی زیرساخت های متصل بتوانیم ارائه کنیم. پس اپلیکیشن ها یا برنامه های کاربردی که می توانند روی زیرساخت های متصل سوار شوند و خدماتی را به صورت هوشمند و بر مبنای داده های باز به شهروندان ارائه دهند گام دوم است.

گام سوم؛ زیرساخت های سومین گام که به موازات دو گام اول باید فراهم شود در واقع بحث فرهنگ سازی و ترویج استفاده عمومی است تا شهروندان به صورت گسترده بتوانند از این ابزارها استفاده کنند و فناوری های جدید را بپذیرند.

به صورت خلاصه برای ارائه یک سری خدمات یا پاسخگویی به نیازهای شهروندان در جهت افزایش ارتقای کیفیت زندگی آنها، افزایش مشارکت و افزایش عدالت شهری و توسعه اقتصادی شهری می توانیم از فناوری های جدید، نوظهور و تکنولوژی های مانند اینترنت اشیا، هوش مصنوعی، پلتفرم های تبادل اطلاعات، پلتفرم های خرید و فروش اینترنتی، ریسرتر دیجیتال و استفاده از ظرفیت های کلان داده و پردازش ابری و غیره استفاده کرد که به آن شهر هوشمند می گوئیم.

حجم بازار شهرهای هوشمند در سال های اخیر رشد در حال رشد بوده است. در گزارشی که سالانه در رابطه با شهرهای هوشمند منتشر می شود می بینیم که در فاصله سال های ۲۰۱۶ تا ۲۰۲۵ بازار شهر هوشمند از حدود ۳۷

به معنای ماشینی شدن زندگی ها و آوارتمان نشینی را به همراه داشته است. در عین حال که شهرنشینی سطحی از رفاه را با خود به همراه داشته چالش هایی نیز به وجود آورده و در طول دهه های اخیر با افزایش جمعیت شهرها

در سال های اخیر نهاد های بین المللی و کشورهای توسعه یافته به این فکر کرده اند که با استفاده از سیاست های توسعه پایدار تا مشارکت اجتماعی و توزیع عادلانه خدمات بتوانند مسائل مرتبط با شهرنشینی را حل کنند. در سال های اخیر

با افزایش قابلیت هایی که در فناوری های دیجیتال و ظرفیت های آنها برای هوشمندسازی خدمات و زیرساخت ها شکل گرفته است، در حوزه مسائل اجتماعی و مدیریت شهری، مفهوم جدیدی تحت عنوان شهر هوشمند شکل گرفته است که اساساً تعاریف متعددی برای آن ارائه شده است که شاید ساده ترین تعریف آن استفاده از فناوری های دیجیتال و هوشمندسازی به منظور ارتقاء و زندگی شهروندان، توسعه پایدار شهری، توسعه اقتصادی شهرها، افزایش مشارکت اجتماعی شهروندان در حکمرانی شهری و افزایش عدالت اجتماعی در شهرهاست.

معمولاً گام اساسی برای شکل گیری شهر هوشمند وجود دارد. گام اول؛ توسعه زیرساخت های متصل؛ که به

در سال های اخیر مخصوصاً از دهه ۷۰ با شکل گیری مفهومی به نام «تئوری توسعه مبتنی بر مدرن سازی» این موضوع شکل گرفت که جمعیت شهرنشینی توسعه یافته باید افزایش پیدا کند. چون جمعیت شهرنشینی

حامل ثروت، مهارت های سطح بالاتر و امکان خلق ثروت در محیط صنعتی را با خودشان به همراه می آورند. بر همین اساس بر مبنای تئوری های مبتنی بر مدرن سازی مشاهده می کنیم که جمعیت شهرنشینی از نیمه دوم قرن بیستم بشدت افزایش پیدا کرده است. در

سال ۱۹۵۰ نزدیک به ۸۰ درصد جمعیت در روستاها و ۲۰ درصد جمعیت در شهرها بودند و از دهه ۸۰ میلادی مشاهده می کنیم که جمعیت شهری بشدت رشد می کند و در حال حاضر تقریباً ۶۰ درصد جمعیت ها در شهرها و ۲۰ درصد جمعیت در روستاها زندگی می کنند و پیش بینی می شود تا سال ۲۰۵۰ بیشتر از ۷۰ درصد جمعیت جهان که تقریباً ۹ میلیارد نفر خواهد بود در شهرها زندگی خواهند کرد.

افزایش جمعیت شهرنشینی مسائل و مشکلاتی مانند آلودگی هوا، مسائل محیط زیستی، زباله و بازیافت، مصرف گرایی و کوچک شدن خانه ها، کاهش کیفیت زندگی

ویژه نامه روز جهانی شهرها
آبان ۱۳۹۸

ایران